

--Wat het betekend een Viking te zijn--

Gegroet, allen hier aanwezig. Mijn naam is Einarr Tyrfingson en dit verhaal gaat over mijn bezoek aan Overallthor.

Na de zware regenstorm enkele dagen geleden kwamen we aan in het dorpje Overallthor. Het was een klein vissersdorpje en door en door een Vikingdorp. Ik had de eer kennis te maken met de dorpingen die op dat moment nog zonder Jarl zaten. Dit kwam doordat mijn naamgenoot Einarr de Rode enkele dagen geleden gestorven was. Tijd om een nieuwe Jarl te kiezen was er niet: een nieuw volk was aangespoeld en wilde zich hier in Overallthor vestigen. Dit volk noemde zichzelf de Kaithori, of zoiets. Met 'Punthoeden' snappen jullie wel wat ik bedoel. Het waren net als wij Vikingen zeerovers, alleen bezaten zij een machtig wapen: de Boemstok. Of Pistoel. Hiermee hadden zij een van de dorpingen gedood en zichzelf als vijand aangeduid.

Maar dat is niet het enige waarover ik vanavond wil vertellen. In de dagen dat ik in het dorp verbleef kwam ik beetje bij beetje meer te weten over Einarr de Rode. Hij was een echte Vikingkrijger, maar werd op een dag gestraft door Thor zelf en als straf moest hij Overallthor oprichten. Heel het dorp werd aan Thor geweid en je kon er Zijn aanwezigheid sterk voelen. Einarr, uiteindelijk, werd de Jarl van Overallthor en werd heel oud.

Een van Einarr's krijgers heette Asbrand. Hij was bijna zo oud als het dorp zelf, maar had nog steeds zijn vechtlust van vroeger. Of we nu in de strijd raakten met de Punthoeden, de Zeeduivels of de Germanen en Goten, Asbrand stond mee vooraan. Maar ook de andere bewoners van Overallthor weken niet voor gevaar. En hoewel ik ook over hen graag meer zou vertellen, ga ik toch even verder over Asbrand.

In de laatste grote strijd die we bij Overallthor leverden tegen de Zeeduivels en Sirenes kwamen twee van onze eigen krijgers ten val. Na het gevecht gaven we hen elk een Drakkar en stuurden we hen overzee naar Walhalla. Asbrand wilde ook al lang naar Walhalla, maar had ook deze strijd overleefd. Uiteindelijk vroeg hij om een duel, dat ik aannam. En met een laatste eervolle strijd openden de poorten naar Walhalla zich ook voor hem.

Anderen zouden kunnen zeggen dat het laf was om het op te nemen tegen een oude man. Maar ik ben een Viking. Het was meer dan dat. Het was een kwestie van eer. Dat is een van de dingen die ik leerde tijdens mijn reizen doorheen Roanoke. Een Viking is meer dan iemand die alleen vecht. Een Viking hoeft niet de beste te zijn en elk gevecht te winnen. Naast vechtkunst staan Vikingen ook bekend om hun eergevoel en daar staat geen leeftijd op. Een Viking ben je in je hart en tot je laatste adem, tot in Walhalla.

Einarr

